



— Мога ли да знамъ, кжде е ежчето?

Още малко, и щѣше да се излъже Ежко да ѝ каже, кжде е ежчето му. Но забеляза, че Лисана се облиза, и разбра, че по-добре е да не казва.

— Далече оттука е, Лисано; и самъ не знамъ точно кжде е, — излъга Ежко.

Разбра Лиса, че нѣма да каже Ежко и намисли друго нѣщо. Знаеше тя, че на-близу е рѣката. Намисли да



удави тамъ Ежка. Но какъ да го заведе до тамъ? Ако бѣха до самия брѣгъ — работата е лесна — ще го блѣсне долу, но до брѣга — трѣбваше да го примамѣ. Каза му:

— Чувала съмъ, че много майсторски си се търкалялъ по наклонъ. Вѣрно ли е това?

— Разбира се, Лисо. Всичко хубаво, каквото се говори за менъ, е напълно вѣрно.

— Искашъ ли да ми покажешъ?

— Съ удоволствие, Лисано.

— Чудесно се търкаляшъ, Ежко, толкова хубаво се търкаляшъ, че искамъ непременно да видя още веднѣжъ.

Пакъ се сви Ежко и пакъ се търкулна.

— Отлично. Хайде пакъ.

Тоя пѣтъ Ежко не се спрѣ, ами цамбурна въ рѣката. Отведнѣжъ разбра, какво му е крояла Лисана. Зацапа съ лапичкитѣ си по водата, заплува къмъ близ-



кия върбалакъ. Хвана се за единъ потопенъ въ рѣката клонъ и се спотаи. Чакаше да си отиде Лисана. Но тя не си отиваше. Дебнѣше го на брѣга.

— Тоя пѣтъ ще има много да чакашъ, — каза си на умъ Ежко и тихо заплува къмъ отсрещния брѣгъ. Оттамъ си отиде въ кѣщи. И оттогава се зарече Ежко да се хвали, за каквото и да било предъ Лисана.

Т. Харманджиевъ